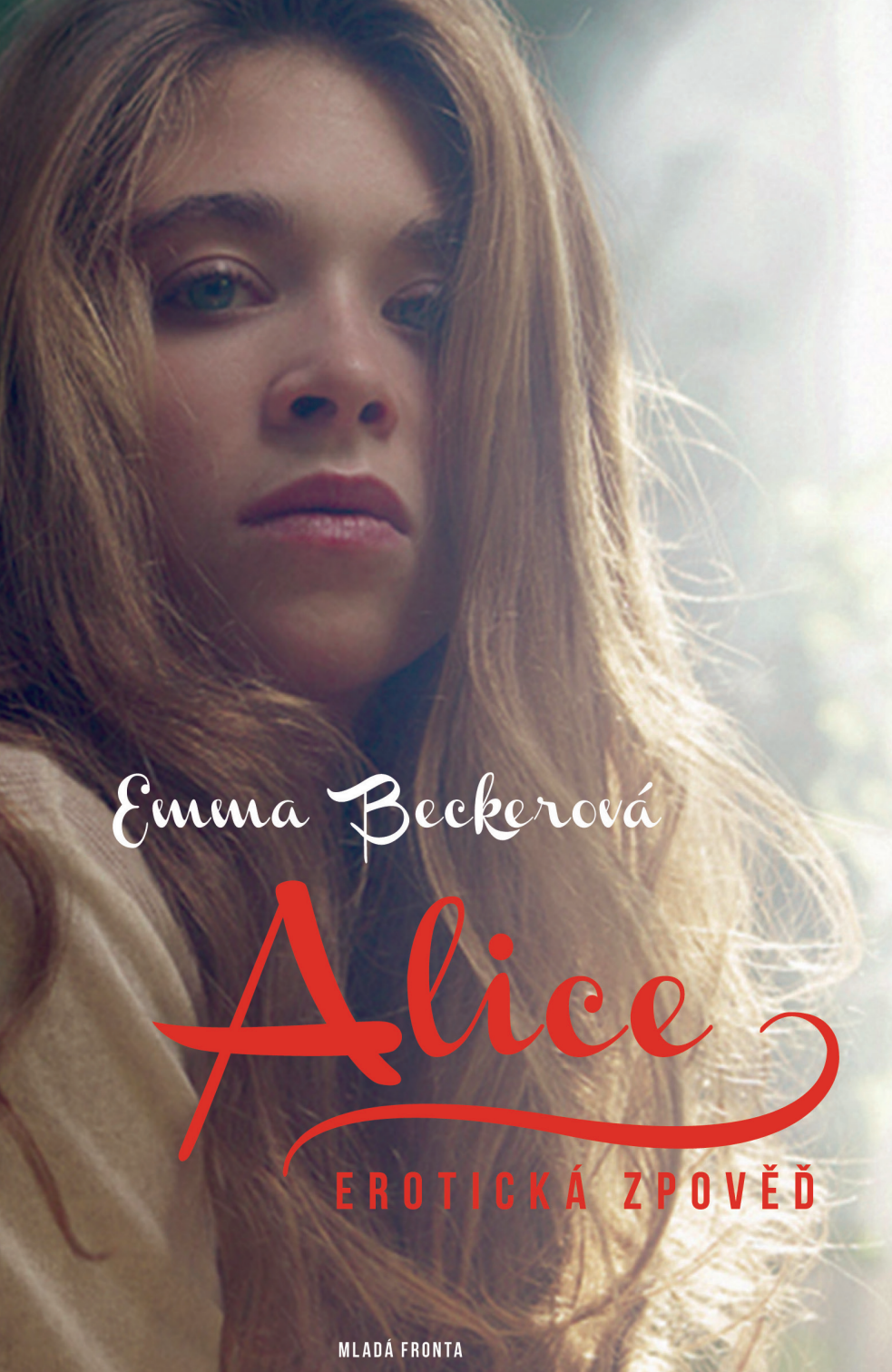

Emma Beckerová

Alice

EROTICKÁ ZPOVĚĎ

MLADÁ FRONTA

Emma Beckerová
Alice

EROTICKÁ ZPOVĚĎ

MLADÁ FRONTA

Ž francouzského originálu přeložila Dana Melanová.

Copyright © Editions Denoël, 2015

Cover photo © Andrew Kovalev, ckovalev.com

Published by arrangement with Literary Agency „Agence de l’Est“.

Translation © Dana Melanová, 2015

*Pro Něj,
hezkou bílou šíjí, krásné černé vlasy.
Pro ostatní muže samozřejmě také.
Ach, miluju vás.*

Tongues tied under the moon
My love is a room
Of broken bottles and tangled webs
Beck
Sing it again

Drifting, drowning,
In a purple sea of doubt,
You wanna hear she loves you,
But the words don't fit the mouth
You're a loser,
A rebel,
A cause without,
But don't think me callous
Sixto Rodriguez
Jane S. Piddy

Láska k rodičům se nedá vyjádřit slovy, láska nej-
mírnější, a přitom nejprudší, jaká existuje. Existuje
láska rodičů k dětem a dětí k rodičům a pak všechny lásky
ostatní, které sice nejsou o nic slabší, ale nemají a nikdy
nebudou mít v sobě onu slepou samozřejmost. Kdysi
jsem měla dojem, že mí rodiče, mé sestry Anaïs a Madelei-
ne a já jsme přišli na svět jeden pro druhého. Ta formula-
ce má v sobě cosi naivního a ufnukaného, ale ve chvíli, kdy
mě toto zjištění udeřilo, jsem v sobě pocítila nesmyslnou
křehkost. Sestavila jsem seznam všech, které miluju, a není
jich mnoho, vůbec ne. Ujišťuju vás, že okolní svět najednou
vypadal jako ohlušující prázdnota.

Narodila jsem se ve znamení, které miluje cestování;
možná právě tahle touha po cestování a po samotě, tedy
vlastně po nezávislosti – tyhle sklony mají všichni Střelci,
které Bůh stvořil – se ve mně neúprosně drobí. Nikdy jsem
se necítila jako menší Střelec, než když jsem cestovala za
svou rodinou, nikdy nejsem méně nakloněná dobrodružství,
než když brázdím Francii, abych sehnala dohromady svůj
kmen do pevné a stálé diaspory. Zpoždění vlaků, kavalkády,
jen abych chytila spojení, slézová barva na čepicích průvod-
čích... to všechno přeměňuje čtyřhodinovou cestu na neko-
něčné putování, z něhož se zachráním, až když konečně
sedím na posteli pro hosty, přísátá k pokrývkám, které voní
mými rodiči, ať jedou kamkoli, ať jsou kdekoli. A to to ještě
říkám jen proto, abych správně dokončila větu, v hloubi duše
jsem přesvědčená, že cesta nikdy neskončí, dokud tahle část
ukrytá hluboko ve mně, zoufale ztracená a pohyblivá, tro-
chu nevybledne. Zavazadlo pořád zavěšené na paži jenom
zhmotňuje neurčitý pocit, v němž jsem neustále ponořená.

Spojení spousty věcí vyvolává nezvládnutelnou úzkost. Dlouho jsem netušila, kde se ta úzkost ve mně bere, a dosud nevím, co opravdu znamená, ale je mi jasné, že jsem skrývala za chlapy a za knihami, za mnohými grandiózními a předstíranými teoriemi samostatnosti nepřekonatelnou hrůzu z toho, že přijdu o rodiče.

Co se mohlo stát? Ztratili mě někde na procházce, zapomněli mě vyzvednout ze školy, chtěli mě někomu prodat, když nemohli na konci měsíce vyjít s penězi? Copak bych jinak mohla mít tak živou vzpomínku na to, jak mě už ve čtyřech letech spaloval strach z jejich ztráty?

Nemůžu o tom s nimi mluvit, a přitom by se mi nesmírně ulevilo. Nemůžu s nimi o tom mluvit, protože jsou smrtelní jako všichni a jednoho dne to tady zabalí: umřou. Kdybych o tom s nimi mluvila, smrtelní by byli stále, a jejich bezmoc vůči osudu, zkombinovaná s tou mojí, by mě rozesmutožňovala až k pláči. Takže to vypíšu, protože za sto let, až už nezůstane nic ze mne ani z nich, najde tuhle knihu nějaká dívka, která se mi bude trochu podobat a bude prožívat stejné úzkosti. A možná se bude cítit méně osamocená, pokud zjistí, že všichni blízcí, které miluje, jednou zemřou. Kniha na to kašle. Ledově klidná čeká na stejné polici, jestli do ní ještě napíšu něco, co se mi líbí. Kniha nikdy nepocítí smutek ani frustraci před řádky, které do ní kladu. S knihou ani nehne fakt, že mí rodiče jednoho dne zemřou; ví to a vůbec to na ni nepůsobí.

Už vidím na jejich tvářích, jak by je vyvedlo z míry, kdybych jim jednoho dne řekla, že mě už celých dvacet let ubíjí jediná věc, přitom mě neoddělá úplně, totiž pochopení, že jsou smrtelní. Nepotřebuju si v jejich očích

přečíst potvrzení toho faktu. Určitě bych se bála, že se přede mnou rozplynou jako dým, jako by stačilo, že to vyslovím, a už se trochu začnou ztrácet. Jako malá jsem měla takový sen. Každopádně se mi zdál jednou ve čtyřech letech a mám dojem, že potom se mi ten sen opakoval celý život, protože si ho vybavuju velmi živě a se všemi podrobnostmi. Jsem před radnicí 14. obvodu a duchové mých rodičů levitují ve dvou obrovských otevřených škeblích. Zoufalá a v slzách se ptám maminky, proč musí odejít. „Zeptej se táty, jsem unavená,“ odpoví mi a pomalu se rozplyne jako obláček dýmu. Pak je konec. V tu chvíli se probudím, vzlykám a utíkám do jejich ložnice, probudím je a v úzkosti přitisknu ucho k jejich břichům.

Dvacet let už žiju s tímhle pocitem dočasnosti a strašlivé bezmoci. Dokonce i v okamžicích naprostého klidu a naplněnosti je moje štěstí stále poznamenáno jistotou, že brzy nastane konec. Ať to přijde brzy nebo ne, je to nevyhnutelné.

Je to trapné, uznávám. V jednadvaceti letech bych si už mohla dovolit ten luxus a vypořádat se se vztahem k otci tím, že budu šukat jeho vrstevníky (už se stalo), nebo schválně nebrat mobil, když mi volají, abych přetrhla pupeční šňůru (taky už jsem to udělala). Mohla bych a dokonce bych měla je opustit a rozprášíť do všech čtyř světových stran, vzbouřit se, i když jsem to nikdy nepotřebovala, nedusili mě, a odpoutat se od nich. Trpím tou nejobyčejnější a nejnaivnější neurózou, jaká existuje, a musím zkonstatovat, že jsem se od svých čtyř let nikam neposunula. Skoro se to stydím napsat, ale nedokážu svoji situaci vysvětlit, neumím ji rozebrat jinak, než když vybalím tuto holou pravdu: mám strach, že ztratím rodiče. Všechno, co je ve mně lidského, se tomu vzpírá a je mi zle při prostém pomyšlení, že je jednou ztratím.

Pro rodiče musí být těžké skrývat před svými dětmi fakt, že jsou lidské bytosti. Stačí několik vteřin uvolnění ve chvíli, kdy jsou zaujati jeden druhým, a už se provinují tím nejhorším způsobem, kdy se každý omyl z jejich strany stane traumatem, kdy každé jejich gesto nechá v paměti dítěte hlubokou stopu, jako když se prst zaboří do měkkého těsta. Zkurvená práce! Dvacet let předstírají, že jsou dokonalí a nic se jich nedotkne, a konečným výsledkem jsou psychicky churaví potomci, kteří neprojevují žádný vděk k rukám, co je celá léta živily, někdy i s velkým úsilím.

Člověk se musí naučit jedné věci a já přiznávám, že ji ještě dostatečně neovládám. Neměl by se dívat na věci kolem sebe přes clonu průsvitného papíru. Když se dobře soustředím, chvílemi se mi daří rozeznat ve svém otci a matce muže a ženu, jakými skutečně jsou a jakými by byli, kdybychom se Anaïs, Madeleine a já nenarodily nebo narodily jinde. Na chvílku se odpoutám od vztahu dítě-rodič. Znáám je však příliš dobře, než aby se mi to dařilo. Šílená láska, jakou k nim chovám, je příliš silná vzhledem k tomu málu, co o nich vím. Možná dospělost začíná právě tímhle silným zklamáním, které vrací pohled na lásku. Nebo možná nemá být láska k rodičům podrobena otázkám, nemá být ničím rušena, má se nechat pěkně v teple, nakynutá lžemi a iluzemi, které jsou duchovní potravou dětí. Nemůžu s nimi o nich mluvit. Můžu o nich mluvit s vámi? Protože vy mě neznáte. Kašlu na to, že vypadám jako dítě. Kašlu na to, že vypadám jako cvok. Kašlu na to, že už nejsem sexy. Měli jste dceru v mém věku. A jste nešťastní, tak můžete chápat. Můžu s vámi mluvit?

When my love
Stands next to your love
I can't compare love
When it's not love
It's not love, it's not love
Which is my face,
Which is a building,
Which is on fire
On fire.

Talking Heads
Love/building on fire

Všechno začíná jednou v létě, silná a křehká vzpomínka na to léto dojíká jako chvíle v dětství.

Nedávno rozvedený Emmanuel, strašlivě sešlý a těžce snášející úlevu, kterou tak vyhlížel po letech vytáček a váhání, si vybral Jih jako únikovou cestu a své nejvulgárnější přátele, aby ho rozptýlili. Ale léto ho deprimuje až do okamžiku, kdy jednou v úterý večer za bouřky dorazí Alice.

Na pláži v Pampelonne vypadají všechny dívky mladší a pěknější než kdy jindy. Emmanuel se každopádně nikdy necítil tak starý a tak málo atraktivní. Odejde z večírku, kde se mu nevychované ruské dívky z eskortní služby skoro smály do očí, a skončil noc úplně sám, nespál kvůli ptačímu pípání a kvůli neuhasitelnému chtíči, frustrace ho vyčerpávala. Nejasně trpěl při pohledu na dvojice mladých lidí, kteří za sebou běhali v líných vlnách Středozemního moře, a připravovali se tak na jodizované večerní páření.

Celý začátek sezony probíhal podle téhož trpkého modelu: přátelé, růžové víno, frustrující večírky, pohrdání sebou samým, když šel kolem zrcadla a předtím si už dvě hodiny

kladl otázku – proč oni a ne já. Tohle léto stejně jako všech na předchozí páchne testosteronem. Dívky se proplétají mezi matracemi na pláži a míjejí vás tak těsně, že skoro cítíte jejich vůni zpod tenké látky bikin. Kupy nahých ňader všech tvarů a všech postavení se mu míhají krůček od obličeje, nepřetržitě se chvějí a pobuřují svým erotickým nábojem. Emmanuel leží na slunci, zavírá oči a nechává se unášet sněním, jako by kouřil vodní dýmku; zdá se mu o červencové amazonce, která se k němu přivine, obratně si sundá plavky a odhalí rozkrok. Válí se po něm, nemá křestní jméno ani obličej, jenom dvě hebké, vysoko položené malé kozy. Teplota vzduchu je ničím ve srovnání s horkým a lepkavým svěrákem její malé voňavé frndy. Sténá, je vlhká po celém baculatém těle, jehož záhyby vydávají lascivní vůni.

Emmanuel se obrátí na břicho, aby skryl zuřivou erekci, imaginární upírka právě v jeho představách zařvala, přilnula k jeho ptáku a zavrčela *vraž mi ho tam*. Mezi jejím hrdlem a kundou jako by nebyl žádný rozdíl v hloubce, obě ty propasti jsou hebké a chvějivé jako vzduch, kde se opojivě mísí vůně opalovacího krému, potu a levandule. Dokonce i dívka na vedlejší matraci, na níž není nic zvlášť okouzlujícího, ale je živá, protahuje se, s němým výkřikem zvrátí obličej dozadu a na chvíli vystaví slunci prsa chvějící se na hrudním koši, jako by prožívala smyslnou křeč.

Je léto a celý svět unisono šuká kromě Emmanuela, jehož osamocené erekce jsou stejně slavné jako neškodné. Unavuje ho, jak je celý den zabouchnutý do krásy všech ras a všech společenských tříd, které by se propadly hanbou, kdyby někdo na eskalátorech v metru zahlédl kousek jejich kalhotek, a tady se dva měsíce v roce předvádějí ze tří čtvrtin nahé – o jaký letní klid a odpočinek tu vlastně jde?

Každé odpoledne kolem šesté, když se vedro naku- mulované v rozpálené zemi vrací zpátky do vzduchu jako latentní a nelítočná říje, chodí Emmanuel a jeho přátelé na aperitiv. Stůl postavený přímo na pláži je příležitostí k bed- livému, žádostivému pozorování krásce, které nakonec skáčí do vln. Stéphane Haddad a jeho medvědí vrčení mají od- zbrojující úspěch, některé ty holčičky zamrkají a odběhnou se smíchem, jakmile začne zvedat svůj impozantní zadek z křesla. Ale na to Haddad kašle; jakási tajemná a výsostná síla mu každý večer plní postel a tenhle neplodný lov o šesté večer je čistě okrasným tréninkem. Člověk by řekl, že si cvičí hlasivky; stále stejný alarmující hlas, když jde kolem něja- ké dívky, jako by si vybíral z jídelního lístku. Emmanuel předstírá, že to neslyší.

Haddad má zálibu v malých nadrech, také toho úterní- ho večera věnuje nezvyklou pozornost a něžný zájem mladé krásce s pružnou chůzí, špičatými nadry a dlouhými těžkými vlasy, které jí při každém kroku lascivně hladí záda. Had- dad vyplivne jakousi směs arabštiny a francouzštiny, z níž lze zachytit jenom okouzlení, a mladá žena se na okamžik otočí k jejich stolu a mimoděk ukáže světlé chloupky, které jí pokrývají celé tělo. Navzdory křivce jejích boků, které jsou naprosto nezaměnitelné a rozpoznatelné mezi tisícem jiných, ji Emmanuel hned nepozná; to ona první na něj upře své obrovské oči a dívá se na něj jako dalekohledem vytvořeným z dlaně ruky a Emmanuela okamžitě napadne, že se k němu možná vrací štěstí. Je to nepravděpodobné, nic vám nepadne jen tak zničehonic do klína; a ona se teď při- bližuje, jako by ji k němu přitahovala neviditelná nit, široce se usmívá a není pochyb, on je jejím cílem a Haddada to zklamání málem dožene k slzám.

Emmanuel ji spíše než podle čumáčku pozná podle vů- ně jejího potu, nejasné směsice klasické toaletní vody

Guerlain a živočicha vyhrávajícího se na slunci, vůně lehce trpké v podpaží. A pak se ozve ten hlas, současně zastřený i jasný, mladý a radostný, který patrně nic na světě nemůže rozesmutnit:

„Celý den ležím deset centimetrů od vás a nic? Ani dobrý den?“

Sotva má čas otevřít ústa, když se ho lehce dotkne rukou, kočičí pacinkou, v níž se dají tušit drápky:

„Dobrý den, Emmanueli.“

Je to blažená doba, kdy v sobě Alice přiveze Paříž plnou příslibů; je posměvačná a vtipná, má v sobě odzbrojující odvalu dívek, které při dospívání zhubly o deset kilo a všechno se jim zdá božsky dostupné. Očima rejdí všude, nic jí neujde; je na prázdninách u matky a brázdí Pampelonne na skútru se svými dvěma sestrami; jejich jedinou starostí je cena benzínu a začátek školního roku v září, který je ještě vzdálený a matně hrozivý. Alici je dvaadvacet, když si kupuje pivo, žádají ji o doklady, ale ona se jen drsně ušklíbne jako obchodník s drogami, který je v branži už půl století. Kouří na pláži a skrývá se za vůní vajgla, aby oklamala každého; na droze ještě není závislá, je to provinilá rozkoš podobně jako masturbace, vyvolává u ní nekonečný bláznivý smích. Pod plavkami jí stydká kost vykresluje výjimečně krásný hrbolek, s nímž si hraje a hraje až do vyčerpání. Muži jí vůbec nenahánějí strach, natrásá se a libuje si v jejich společnosti jako ryba ve vodě, drzá, duchaplná, Emmanuelovi stále provokativně vyká.

To tedy strávili léto!

Jakmile se objevila, nastala prázdninová teplota; každý den v dálce vypukla bouře a vůně borovic a levandule byly až děsivě opojné. První večer, který odstartoval všechny

ostatní, přijme Alice Emmanuelovo pozvání na večeři v Saint-Tropez. S ní se znovuzrodí rozkoš ze svádění, spěch, aby večer už skončil a došlo k něčemu mnohem kouzelnějšímu než jakékoli jídlo. Emmanuel bydlí v obrovské Haddadově vile, ale ze zdvořilosti si najme pokoj, malý ubohý pokojík, jakému by se jakýkoli turista vyhnul, někde na výšinách Massif des Maures. Je tady jen postel, rozviklaný stůl a dvě židle, skutečný začátek Zolova *Žabijáku*, pokojík, jaký Alice rozsvítí svou živočišností. Emmanuel o ní ještě nic neví, netuší, co ji rozesmutní, přivede do rozpaků, nebo rozesměje, zná jenom slova, co cedí mezi zuby při orgasmu, dohaduje se, co schovává za tím dokonalým odevzdáním; to cosi ji musí celou pohlcovat. „Tohle mi nikdo nikdy neudělal,“ opakuje v extázi při každém Emmanuelově gestu a Emmanuel má erekcí jako zřídkakdy předtím.

Jeho přátelé, s nimiž o Alici nikdy nemluvil, si myslí, že jde o nějakou přechodnou záležitost, o šukačku se stážistkou, kterou náhodně potkal a slouží mu k ukojení letní řje. Ona postupně každým dnem zajíždí se svým skútem dál na pláže v Pampelonne, až se jednoho krásného rána s náručí plnou zákusků objeví v Haddadově vile; Emmanuel nejdřív neví, jestli má na ni žárlit, ale pak se rozhodne, že si vychutná něhu a životnost její přítomnosti, která ho vlastně k ničemu nezavazuje. Všechno, co Alice vyžaduje na oplátku za svůj smích, vtipy a hudbu, jíž naplňuje zahradu, je šukačka v šest hodin večer – jako by měla v útrobách jakési neselhávající hodiny, denně přesně v šest se vytratí od bazénu. Není k nalezení. Začne dlouhá partie hry na schovávanou. Alice se chová jako doma, proniká do nejpouštěnějších, nejpochybnějších místností. Prozrazuje ji jenom tiché pleskání bosých nohou o dlažbu, pohybuje se jako fantom. A pak v jedné ložnici, kde nemají vůbec co dělat, kde jsou lůžka

ustlána už celá léta, je najednou Alice nahá, na těle plavky vytištěné v negativu. Její malá baculatá pička je ještě vlhká po odpoledním koupání, voní chlórem, sluncem, ale nad tím vším je ještě něco vlastní dívkám, jejich společný jmenovatel, něco mezi lesním podrostem a mořskými hlubinami. Kalhotky od plavek jí připlácly pysky do blaženého úsměvu, skoro jako když se tvář přilepí na okno a chybí jí vzduch; ve vlhkém tichu, zdůrazněném vzdechy, jí Emmanuel pysky jemně narovná a pička nabere svoji správnou barvu a tvar, škvíra na chvíli zívá, vydechuje, dlouho musela dech zadržovat. Tenhle aperitiv dostane Alici do stavu blízkého vyčerpání, je na pokraji pláče, když se Emmanuel dotkne jejích roztažených pysků, zuřivě zabručí, když do ní konečně vnikne a drží jednu její nohu za kotník jako mladého zajíce. S rozkoší se oddává všem neřestem: stačí jediný pokus, jediné velitelské stisknutí šíje, a hned si nechá strčit úctyhodný počet prstů do zadku – poprvé vyvrcholí, je otevřená dokořán, sotva se dotkne dvěma ztuhlými prsty svého klitorisu. Chvěje se jako uschlý list, Emmanuel má rovněž stahy, a přitom jí šeptá do ucha, že jí tam jednoho dne strčí celou ruku.

Po souložích jsou její stydké pysky pod plavkami víc vidět; Emmanuel se obává, aby si toho přátelé nevšimli, ale nikdy nic neřekne, protože by ho Alice považovala za paranoika, ona totiž nemůže vědět, že tento detail Haddada a všechny ostatní chlapy přímo bije do očí a že ho zaznamenají dříve, než uvidí ji. Ostatně se na ni i bez toho dívají s chťičem v očích, Alice se tu navíc stále promenuje s nahými řadry. A Haddad, který vlastně umožnil tohle páření, se domnívá, že má právo každý večer Emmanuela plísnit, když Alice odchází:

„Debil, kdo jí dovolí, aby se vrátila domů! Já bych ji pomalu mrdal a znovu mrdal až do rána a možná ještě chvilku i potom.“

Ve chvíli ticha, které následuje po takovém komplimentu, si Emmanuel uvědomí, že by mohl na Alici žárlit. Navzdory tomu, že ho jistým způsobem vzrušuje, když vidí, jak všichni sledují chvění jejích malých prsou, a přitom nikdy neucítí v dlaních její ztvrdlou bradavku, i když tohle zlo-myslné vzrušení vlastně tvoří předeheru následujícího milování, cítí Emmanuel ke svému velkému údivu zárodek jisté touhy: touhy udeřit pěstí Haddada do ksichtu, když mu každý večer neúnavně předkládá své stylistické, lehce vyšperkované variace.

Jednoho bouřlivého večera odveze Emmanuel Alici na dva dny do Porquerolles. Na tomhle ostrově se nedá dělat nic jiného než šukat, ale s Alicí by to bylo méně nudné než s jakoukoli jinou, protože ona ovládá jedno umění: každý den zmizí na dvě tři hodiny, takhle vychází dopředu vstříc Emmanuelově potřebě samoty. Za tuhle taktnost jí je zprvu vděčný, ale brzy ho začne nevysvětlitelně rozčilovat. Nikdy není daleko, najde ji u bazénu se sluchátky, kde jí řvou do uší White Stripes, nebo ve městě na kole s košíkem plným nektarinek, na pláži u moře uprostřed rodin nebo někdy na konci podrážděného a nervózního hledání prostě v koupelně s muzikou v pozadí – neslyšela, že ji volá, *už je to dlouho?*

Noci ubíhaly rychleji než dny. Emmanuel, udivený svou nevyčerpatelnou schopností erekce, provede test, položí svůj dosud měkký penis na spící Alicinu pičku; okamžitě ztvrdne, ale není to ani tak tím dotykem jako spíš vůní jejího dechu, a jakmile se mu péro zachvěje, Alice se napůl probere ze svého neuvěřitelného spánku a zjevně nedokáže rozpoznat, jestli se jí to ještě zdá nebo ne. V tu chvíli bývá nejpokornější, okamžitě roztáhne oběma rukama hýždě a sténá přitom zmatené nesmysly, zuřivě čapne

jednou rukou po vulvě a chlupech a obrovský ocas s udivující snadností vklouzne do její schizofrenní pičky. V těchto okamžicích mívá v modrých očích záblesky, v nichž se dá číst odzbrojující poddanost. Když jí Emmanuel stiskne hrdlo a jemně jí drtí průdušnici, mísí se do toho poddanství teatrální děs, ale Alice neudělá žádný obranný pohyb, neunikne jí žádný protest ani šeptem. Většinou je to jazyk sexu, který ji odstrašuje, celá se schoulí, zakutá hlavu do polštáře, ale dává si pozor, aby nechala ucho venku. Nelze ji přinutit k řeči, hrozby nebo rány jí přinášejí rozkoš, ale nepronese ani slůvko. Když se však probudí, hned jak otevře oči, pozpěvuje si ještě napůl spící nekonečné věty plné chlípných slov, na něž si potom nevzpomíná. To Emmanuel jí je připomíná a Alice se ze slušnosti zvedne na jedné noze a vyptává se, *není to trochu dlouhé, šukej mi kundu svým velkým pérem.*

Šukej mi kundu svým velkým pérem, šukej mi kundu svým velkým pérem, opakuje zamyšleně a obléká se, tahle melodie má v sobě cosi hypnotizujícího, když Emmanuel zavře oči a Alicina vůně, pikantní pot mezi jejími hýžděmi, se stane celým světem.

Tenhle celý svět nemá nic společného se světem, kde žijí ostatní. Když Alice odjede o týden později do Paříže, upadne Emmanuel do nesnesitelné nudy, je to teď ještě horší než jeho dřívější roztržitost. Volá mu velmi pozdě večer, když ví, že je sám, její hlas je podmalován hlukem velkoměsta, aut a vzrušením začínající noci. Sto kilometrů odtud si Emmanuel připadá jako v klášteře, cítí úzkostný hlad po Paříži, který přepadá Pařížany na počátku srpna. Má dojem, že se pěkná část jeho života v tuto chvíli odvíjí ve zmateném Alicině vyprávění s klaksony vozů v pozadí. Jdou k sobě dokonale, Alice a Paříž, člověk by skoro řekl, že Paříž mluví rozkošným trylkem Alicina smíchu. Jednou

odpoledne mu pošle svoji fotku a za ní jsou vidět trámy stropu, kousek okna a v něm slunečná obloha. Ze všeho je cítit Palais-Royal a současně šustění kalhotek spouštěných na stehna. Píchnutí v břiše se znepokojujícím způsobem podobá lásce.

V předvečer jeho odjezdu do Paříže mu Alice zavolá, ale on není sám. V salonu přiléhajícím k ložnici, kam se uchýlil, štěbetají holčičky ještě mladší než ona, jestli je to panebože vůbec možné, které někde sebral a přivedl sem Haddad. Emmanuel ví, že Alice je slyší. Na několik vteřin se odmlčí, a když zase začne mluvit, je zjevné, že už nemá tak dobrou náladu. Má však v sobě ostych nebo inteligenci, že se nezmíní o ostrém smíchu, to on se začne brodit ve vysvětlování, že jsou to kamarádky; popadne ho děsivý strach, že by ji mohl ztratit kvůli holkám, které ani nechtěl ojet.

„Nebud' jako Haddad,“ usměje se Alice s předstíranou přísností, ale stejně je trochu dotčená, z jejího hlasu je to cítit.

„Ty jsi moje jediná Haddaderie.“

To jsou poslední slova, co si vymění po telefonu: den nato dorazí Emmanuel prvním vlakem na Gare de Lyon. Je půl desáté, na nástupišti se setkávají rodiny a páry s výbuchy radosti. Děti křičí. Jakýsi otec přišel pro ženu a dcerku s kojeneckou lahví plnou teplé čokolády. Zasmušilý a ospalý Emmanuel za sebou táhne kufr. Sehnat taxi, vrátit se domů, spát. Zavolat Alici a potom – podivné, při tom pomyšlení se mu zachvěje dříve srdce než pták.

A u východu z nástupiště přitáhne jeho zrak barevná skvrna s blondátou džunglí na vrcholu; Alice je tady, drží dva pohárky kávy, z níž se kouří, zářivě se směje a oči má obrovské jako žena námořníka. Dívá se na ni, jak pokládá kávu a tašku na zem a napíná své drobné panteří svaly, aby mu skočila do

náruče. Emmanuel najednou *miluje* Paříž, jak ji ještě nikdy nemiloval, její olověnou oblohu, její odporný vzduch – říká si v duchu, proč odtud odjížděl na tak dlouhou dobu, jak si mohl na jedinou vteřinu myslet, že bude jinde šťastnější než v tomhle neustále vřícím, špinavém a šedivém kotli, občas jako dnes ráno lemovaném sluncem a dívkami jako Alice.

Alice, Alice. Ještě je prázdninově opálená a v očích už má onu smyslnou vážnost, jaká už ji neopustí, jako by za těch několik dní dospěla. Emmanuelovi připadá jenom krásná, ještě ne nebezpečná. Jediné hmatatelné nebezpečí spočívá v jeho touze: už ji nikdy nechce opustit, nejradši by ji odvedl k sobě a uvěznil ji tam. Jako by to Alice cítila, šeptne mu na krk jako opilá láskou:

„Unes mě. Odveď mě k sobě. Nechci se vrátit domů.“

A tak, aniž jsou si toho vědomi, končí období nevinnosti a pŕvabu.

Ráno je Alice utahaná, ale stojí na nohou s lodičkami na jehle v ruce, vypadá to, že co nevidět zmizí v pootevřených dveřích. Zaváhá. Má strach, že se opět octne na ulici, má strach z lidí, z rodičovského bytu, z toho, že ji uvidí.

„Mysli na svou postel,“ zívne Emmanuel, který už se rozloučil s představou, že se ještě někdy vyspí. Alice se zasměje, zní to jako výkřik hrůzy. Chvěje se. A náhle se zhroutí na tlustý koberec, šaty se rozloží kolem ní. Emmanuel se ani nepohne, slyší ji, jak přerývavě oddychuje, cítí, že upřeně zírá do stropu. Z té drobné pulzující mrtvoly se ozve chraplavý hlas – vážnost v něm je děsivá. Emmanuel v šeru a v momentálním nervovém rozpoložení cítí, jak mu na několik vteřin ztuhne krev v žilách:

„Nevidíš, Emmanueli, jak je svět nevlídný? Jak je tenhle svět bez naděje?“

„Neblbni,“ odpoví hodně stroze, protože cítí, jak do něj proniká Alicina úzkost. Alice je s ním totiž dosud svázaná oním telepatickým poutem narkomanů, které spolu nechali příliš dlouho zavřeně o samotě.

„Víš to dobře. Tenhle svět je prázdný, marný, zbytečný...“

Následuje nekonečný povzdech jako předzvěst pláče:

„... tenhle svět je mrtvý. Celý svět je mrtvý.“

Její drobný obličej se vztyčí u lůžka, vlastně jenom jedno modré oko, které se na něj naléhavě upírá:

„Lidi jako ty a já jsou jedinými živými bytostmi uprostřed mrtvého světa.“

„Máš depku, to přejde, uvidíš.“

Já mám taky depku, pomyslí si Emmanuel, přestaň. Protože slovo smrt je najednou čím dál méně snesitelné.

„Jsem dokonale při smyslech,“ odpoví Alice nelítostně.

„Jsme jediní, kdo pochopil, co je to život. Všichni tihle lidé na ulici, kteří utrácují osmdesát procent svého času